

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący)
SSN Tomasz Przesławski (sprawozdawca)
SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołania X. Y.
od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2023 z dnia 8 września 2023 r.,
w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiągającego wiek
uprawniający do przejścia w stan spoczynku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 22 stycznia 2025 r.:

- I. **uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia Krajowej Radzie Sądownictwa;**
- II. **oddala wniosek o udzielenie zabezpieczenia;**
- III. **oddala wniosek o wystąpienie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na pytanie w trybie prejudycjalnym;**
- IV. **oddala wniosek o zawieszenie postępowania.**

Tomasz Przesławski Oktawian Nawrot Mirosław Sadowski

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 8 września 2023 r. (dalej: „Uchwała”) w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska przez sędziego osiagającego wiek uprawniający do przejścia w stan spoczynku Krajowa Rada Sądownictwa (dalej również: „KRS”, „Rada”), na podstawie art. 69 § 1b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 217 ze zm., dalej: „PrUSP”), nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego w [...] (dalej: „skarżący”).

Z uzasadnienia Uchwały wynika, że pismem z 14 października 2022 r. skarżący oświadczył Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska sędziego. Do oświadczenia załączono zaświadczenie lekarskie oraz zaświadczenie psychologiczne stwierdzające o zdolności do pełnienia urzędu sędziego, ze względu na stan zdrowia.

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] /2022 z 25 listopada 2022 r. nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez skarżącego.

Uchwała ta została zaskarżona.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 22 marca 2023 r., sygn. I NKRS 6/23, uchylił zaskarżoną uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2022 z 25 listopada 2022 r. i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia. W ocenie Sądu Najwyższego uzasadnienie zaskarżonej uchwały zostało sporządzone z naruszeniem art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: „u.KRS”). Sąd Najwyższy stwierdził, że Rada nie wypełniła obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, a także przyjęła stanowisko sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem, czym naruszono art. 33 ust. 1 u.KRS. Oceniając postępowanie przed KRS Sąd Najwyższy przyjął, że naruszono także art. 69 § 1b PrUSP.

Na posiedzeniu 18 maja 2023 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po zapoznaniu się ponownie ze zgromadzoną dokumentacją, w tym z wyrokiem Sądu Najwyższego o sygn. I NKRS 6/23, przeprowadził naradę oraz ocenił, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie.

Zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Krajowej Radzie Sądownictwa podjęcia uchwały o niewyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez skarżącego. W uzasadnieniu stanowiska zespołu wskazano, że celem zweryfikowania istnienia bądź nieistnienia tych przesłanek ponownie została dokonana analiza działalności orzeczniczej skarżącego w zestawieniu z całokształtem sytuacji kadrowej i orzeczniczej Sądu Rejonowego w [...], a w szczególności w Wydziale Cywilnym tego Sądu. Analiza stanu referatów poszczególnych sędziów, z wyszczególnieniem spraw C i Ns, będących w toku – zdaniem zespołu – prowadzi do wniosku, że nieorzekanie przez skarżącego nie spowoduje nadmiernego obciążenia pozostałych orzeczników i pozwoli na racjonalne wykorzystanie kadry orzeczniczej. Wskazano ponadto, że sygnalizowane długotrwałe zwolnienie lekarskiego jednego z orzeczników nie oznacza, że osoba ta nie powróci do orzekania, skoro upłynął już blisko 2-miesięczny okres procesu leczenia. Mając na względzie zgromadzoną w toku postępowania dokumentację zespół stwierdził, że dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przez skarżącego nie jest uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości, ani ważnym interesem społecznym.

W uzasadnieniu Uchwały wskazano, że Rada – w celu zweryfikowania istnienia, bądź nieistnienia tych przesłanek – ponownie dokonała analizy działalności orzeczniczej skarżącego w zestawieniu z całokształtem sytuacji kadrowej i orzeczniczej Sądu Rejonowego w [...], a w szczególności w I Wydziale Cywilnym tego Sądu, w tym obciążenie statystyczne wszystkich sędziów, przedstawione przez Prezesa Sądu Okręgowego w [...] oraz Prezesa Sądu Rejonowego w [...]. Podkreślono, że „stan kadrowy i orzeczniczy Sądu Rejonowego w [...] nie odbiega od rzeczywistości istniejącej w innych jednostkach sądowych, a zatem nie zachodziła żadna <<szczegółowość>> przemawiająca za tym, aby Pan sędzia X. Y. akurat w tej jednostce i w tym Sądzie nadal sprawował obowiązki orzecznicze. Sam fakt dobrych wyników statystycznych, czy też bardzo dobrej stabilności orzecznictwa nie jest niczym <<szczególnym>> – sędzia ma obowiązek pracować rzetelnie i dobrze”. KRS podkreśliła, że nie kwestionuje wysokich kwalifikacji zawodowych skarżącego, jego bogatego i wieloletniego doświadczenia orzeczniczego, które z pewnością jest większe niż tego, kto dopiero obejmie lub zaczyna orzekać na takim stanowisku, ani

pełnionych przez niego funkcji. W uzasadnieniu Uchwały podniesiono także, że „każde odejście doświadczonego i rzetelnego sędziego w stan spoczynku jest pewnym <<osłabieniem>> wymiaru sprawiedliwości, ale jest też naturalną i ustawowo uzasadnioną koniecznością. Nie można więc utożsamiać interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziowskiego przez osobę, która osiągnęła już 65 rok życia”.

KRS wskazała, że argumentacja przedstawiona przez skarżącego, jak i przez kierownictwo Sądu nie jest wystarczająca. Rada podkreśliła, że sytuacja kadrowa Sądu Rejonowego w [...] poprawia się – o czym ma świadczyć skierowanie tam etatu asesora sądowego. Przyjęto także, że nie jest wykluczone, że sędzia przebywający na zwolnieniu lekarskim wróci do pracy. KRS podniosła, że „z pism Prezesa Sądu Rejonowego w [...] nie wynikało, dlaczego nie podjęto działań, aby - z uwagi na przejście z mocy ustawy w stan spoczynku Pana sędziego X. Y. - zwolnione miejsce obsadzić. Nie zaszła zatem żadna szczególna okoliczność uzasadniająca pozostawanie Pana sędziego na stanowisku sędziego po osiągnięciu przez niego wieku skutkującego przejściem w stan spoczynku”.

W głosowaniu na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa 8 września 2023 r., Rada za uwzględnieniem wniosku skarżącego oddała 2 głosy „za” oraz 13 głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” (oddano ogółem 16 głosów).

Uchwała KRS z 8 września 2023 r. została zaskarżona w całości przez skarżącego. Odwołaniem z 3 listopada 2023 r. Uchwale zarzucono naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 33 ust. 1 u.KRS polegające na podjęciu zaskarżonej Uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy, z pominięciem zgromadzonej dokumentacji, a w szczególności danych statystycznych dotyczących pracy sędziego, informacji o sytuacji kadrowej Sądu Rejonowego w [...] i Wydziału Cywilnego, w którym orzeka sędzia (obsada, obciążenie) oraz informacji Prezesa Sądu Okręgowego w [...],
2. art. 69 § 1b PrUSP polegające na niewskazaniu w treści zaskarżonej uchwały, dlaczego w ocenie Rady dalsze sprawowanie przez Odwołującego urzędu sędziego nie jest uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności, że nie przemawia za tym

racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami Sądu Rejonowego w [...], co skutkuje podjęciem zaskarżonej Uchwały z pominięciem ustawowych kryteriów statuowanych przez wskazany w niniejszym zarzucie przepis, a w rezultacie stanowi dokonanie oceny sprawy w sposób całkowicie dowolny, arbitralny, przy zastosowaniu niedozwolonego kryterium – „pokoleniowej wymiany kadr sędziowskich”, będącego w istocie dyskryminacją Skarżącego ze względu na wiek,

3. art. 19 ust. 1 akapit 2 TUE i art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych, które to przepisy ustanawiają zasadę skutecznej ochrony sądowej i tym samym sprzeciwiają się arbitralnemu przeniesieniu sędziego w stan spoczynku, wyłącznie z racji ukończenia 65 roku życia,
4. art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. UE Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 04, s. 79) poprzez dyskryminację skarżącego ze względu na wiek.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniesiono o uchylenie zaskarżonej Uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Ponadto, skarżący wniósł o:

1. udzielenie zabezpieczenia przez wstrzymanie skuteczności zaskarżonej Uchwały,
2. skierowanie przez skład Sądu Najwyższego rozpoznający niniejsze odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania prejudycjalnego, „Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej sprzeciwia się przepisowi prawa krajowego, takiemu jak w art. 69 §1b zd. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 2072), uzależniającemu skuteczność oświadczenia przez sędziego woli dalszego zajmowania stanowiska sędziego po osiągnięciu wieku przejścia w stan spoczynku od zgody innego organu?”,
3. w razie nieskierowania przez skład Sądu Najwyższego rozpoznający niniejsze odwołanie pytania i prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii

Europejskiej, o zawieszenie postępowania do czasu rozpoznania przez TSUE pytania prejudycjalnego i wydania wyroku w sprawie C-718/21, a następnie wydania wyroku w tej sprawie przez sąd odsyłający – Sąd Najwyższy (I NKRS 76/21), które to pytanie prejudycjalne zostało skierowane w analogicznej procedurze, jak w odniesieniu do skarżącego.

KRS w datowanej na 13 listopada 2023 r. odpowiedzi na odwołanie wniosła o oddalenie wywiedzionego odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie wskazano, że Rada nie naruszyła prawa materialnego, jak i przepisów postępowania. Zdaniem KRS dochowano obowiązku wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, a w uzasadnieniu wyczerpująco i szczegółowo wskazano motywy, jakimi kierowano się podejmując Uchwałę. W ocenie Rady niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 69 §1b PrUSP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 69 § 1 PrUSP sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na sześć miesięcy i nie wcześniej niż na dwanaście miesięcy przed ukończeniem tego wieku oświadczy Krajowej Radzie Sądownictwa wolę dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie.

W świetle art. 69 § 1b PrUSP Rada może wyrazić zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, jeżeli jest to uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości lub ważnym interesem społecznym, w szczególności, jeśli przemawia za tym racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego lub potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

Od uchwały Rady wydanej na podstawie art. 69 § 1b PrUSP przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., I NZP 3/21).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kognicja Sądu Najwyższego w sprawach dotyczących odwołań od uchwał KRS w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego ogranicza się do oceny czy zaskarżona uchwała nie jest sprzeczna z prawem. Sąd Najwyższy bada zatem – czy Rada nie przekroczyła swoich ustawowych kompetencji, a podjęte rozstrzygnięcie ma oparcie w przepisach powszechnie obowiązującego prawa. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem ocena zasadności podjętej uchwały w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego. Rozstrzygnięcie w tym zakresie jest zarezerwowane dla Krajowej Rady Sądownictwa, która za pomocą tego instrumentu wpływa na kształt wymiaru sprawiedliwości w Polsce, w aspekcie dotyczącym stanu kadry sędziowskiej. Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 września 2023 r., I NKRS 36/23).

Nie ulega wątpliwości, że uchwała w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego – jako uchwała w sprawie indywidualnej, w świetle art. 33 ust. 1 u.KRS, podejmowana jest po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 23 czerwca 2021 r., I NKRS 56/21; 2 lutego 2022 r., I NKRS 170/21; 29 marca 2023 r., I NKRS 9/22). Uzasadnienie uchwały powinno dawać wyraz zrealizowaniu przez Radę wynikającego z art. 33 ust. 1 u.KRS wymogu.

W niniejszej sprawie zasadny okazał się naruszenia art. 33 ust. 1 u.KRS. Analiza uzasadnienia Uchwały przeprowadzona w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie daje podstaw do stwierdzenia, że Rada w wszechstronny sposób dokonała oceny wszystkich okoliczności sprawy.

W kontekście sytuacji kadrowej w Sądzie Rejonowym w [...] zwrócić uwagę także należy, że Rada ocenia sytuację na chwilę wydawania swojej decyzji – biorąc pod uwagę realia konkretnego stanu faktycznego. Dlatego nie mogą stanowić uzasadnienia podjętej decyzji twierdzenia, że sytuacja kadrowa może się poprawić, bo sędzia przebywająca na zwolnieniu lekarskim powróci do orzekania albo fakt, że w innych jednostkach sądowych sytuacja kadrowa jest podobna. Nie można też uzasadniać braku zgody faktem, że nie podjęto działań mających na celu obsadzenie miejsca zwolnionego przez skarżącego. Rada powinna bowiem oceniać sytuację konkretnego sędziego w konkretnych okolicznościach faktycznych mając na uwadze wyłącznie kryteria wskazane w art. 69 § 1b PrUSP.

Należy przyjąć także, że Rada naruszyła art. 69 § 1b PrUSP. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się bowiem, że „uznaniowość Rady jest ograniczona kryteriami wskazanymi *expressis verbis* w art. 69 § 1b PrUSP. Na Radzie spoczywa zatem obowiązek uzasadnienia, że interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny wymaga odstąpienia od zasady, względnie tego nie uzasadnia”. (wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2024 r., I NKRS 100/23). Rada powinna wykazać zatem każdorazowo, w sytuacji, gdy złożony został przez sędziego wniosek o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, że interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny nie uzasadnia wyrażenia takiej zgody. W niniejszej sprawie, z uzasadnienia Uchwały nie wynika, dlaczego interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes społeczny nie uzasadnia dalszego zajmowania stanowiska sędziego przez skarżącego. Nie jest takim uzasadnieniem wskazanie, że interesu wymiaru sprawiedliwości lub ważnego interesu społecznego nie można utożsamiać z dalszym zajmowaniem stanowiska przez sędziego, który osiągnął wiek 65 lat.

Niezasadne okazały się zarzuty dotyczące dyskryminacji ze względu na wiek. Sąd Najwyższy nie dopatrył się w tym zakresie uchybień ze strony Rady. Wskazać bowiem należy, że KRS w tym zakresie działała na podstawie powszechnie obowiązującego prawa, które nie zostało uchylone przez uprawniony do tego organ. Nie została też stwierdzona jakakolwiek sprzeczność przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych dotyczących wieku przejścia

sędziego w stan spoczynku z regulacjami wyższego rzędu, co powodowałoby wyeliminowanie spornych przepisów z obrotu prawnego.

Powyższa argumentacja znajduje zastosowanie także do podniesionych przez skarżącego zarzutów naruszenia art. 19 ust. 1 akapit 2 TUE i art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych. Jak wskazano w uzasadnieniu, powołane przepisy ustanawiają zasadę skutecznej ochrony sądowej i tym samym sprzeciwiają się arbitralnemu przeniesieniu sędziego w stan spoczynku, wyłącznie z racji ukończenia 65 roku życia. W niniejszej sprawie taka skuteczna ochrona sądowa została przyznana, z czego skarżący skorzystał. W związku z tym nie sposób czynić w tym zakresie Radzie zarzutów.

Na marginesie wskazać należy, odnosząc się do treści uzasadnienia odwołania wskazać należy, że status ustrojowy Krajowej Rady Sądownictwa został poddany ocenie dokonanej przez Trybunał Konstytucyjny, którego orzeczenia mają w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji RP moc powszechnie obowiązującą i korzystają z przymiotu ostateczności.

Odnosząc się do wniosku o udzielenie zabezpieczenia wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie rozstrzygnięto, iż od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa wydanej na podstawie art. 69 § 1b PrUSP przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., I NZP 3/21). Stosownie zaś do art. 69 § 1b zdanie trzecie PrUSP w przypadku niezakończenia postępowania związanego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziego po ukończeniu przez niego wieku, o którym mowa w § 1, sędzia pozostaje na stanowisku do czasu zakończenia tego postępowania. W niniejszej sprawie wniesienie odwołania spowodowało, że postępowanie nie zostało zakończone. Wobec powyższego skarżący – stosownie do art. 69 § 1b zdanie trzecie PrUSP pozostaje na stanowisku do czasu zakończenia postępowania w sprawie z odwołania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2025 r., I NKRS 58/23).

Mając na względzie powyższe uznać należało, że wobec faktu, iż skarżący w dalszym ciągu pełni stanowisko sędziego udzielenie zabezpieczenia poprzez wstrzymanie wykonania było bezzasadne i wniosek ten jako taki podlegał oddaleniu o czym orzeczono w sentencji.

Sąd Najwyższy odmówił wystąpienia w trybie prejudycjalnym z pytaniem do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W ocenie Sądu Najwyższego, w składzie rozpoznającym niniejsze odwołanie, nie wystąpiła konieczna przesłanka, o której stanowi art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Decyzja w przedmiocie wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest fakultatywnym uprawnieniem sądu rozpoznającego sprawę, co znalazło wyraz w art. 267 akapit 2 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W niniejszej sprawie nie ma potrzeby, przed wydaniem orzeczenia, uzyskania stanowiska Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w kwestii związanej ze stosowaniem lub z wykładnią prawa Unii Europejskiej.

Podobnie Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do tego, aby zawiesić postępowanie do czasu rozpoznania przez TSUE pytania prejudycjalnego i wydania wyroku w sprawie C-718/21, a następnie wydania wyroku w tej sprawie przez sąd odsyłający – Sąd Najwyższy (I NKRS 76/21). Wskazać należy, że sprawa o sygn. I NKRS 76/21 nie stanowi przedsądu dla niniejszego postępowania, a treść zapadłego tam orzeczenia nie będzie miała wpływu na treść orzeczenia w niniejszej sprawie, nie ma zatem podstaw do zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Niezasadne jest także zawieszenie postępowania ze względu na przywołane przez skarżącego postępowanie toczące się przed TSUE. Wskazać także należy, że podobnie jak inne przypadki zawieszenia z przyczyn prejudycjalności, zawieszenie takie ma fakultatywny charakter, a decyzję w tym przedmiocie podejmuje sąd rozpoznający sprawę, co wprost wynika z brzmienia art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. Sąd Najwyższy, kierując się kryterium celowości, nie podzielił argumentacji skarżącego co do konieczności zawieszenia postępowania.

W świetle powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Tomasz Przesławski Oktawian Nawrot Mirosław Sadowski

ł.n

r.g.

